לא מוטב מאוחר

יש אנשים שאלוהים עוזר להם ואוהב אותם ומסדר להם להתפרנס מהתחביבים שלהם. ככה קרה שפנו אלי מגלי־צה"ל וביקשו ממני שאבוא אליהם פעם בשבוע ואספר לעם ישראל ממה אני מתעצבנת. רק אמא שלי, שכל החיים שלי מתעצבנת ואף אחד לא מקשיב לה ואף אחד לא משלם לה גרוש בשביל זה, יכולה להבין כמה אני הצלחתי בחיים.

כמובן, לא אלאה אתכם כל שבוע בעיצבונים שלי, כי צריך להפריד בין עיתונות כתובה ורדיו, וגם יגידו עלי שגמרתי את הקריירה שלי, כי נגמרו לי הנושאים והתחלתי להעתיק מעצמי. אבל אם במיקרה לא שמעתם את ההתעצבנות שלי בשבוע שעבר, אספר לכם עליה, כי היא פשוט ההתעצבנות הכי גדולה של החיים של ובגללה אני עוד צעירה ונמרצת.

אגב, שורות אלו מוקדשות בעצבנות גדולה לחברתי אילנה, שאם הייתי נשואה לה, היינו כבר שתינו גרושות.

זה בעניין האיחורים, כמובן. ארץ־ישראל היא איחור אחד גדול. כולם מאחרים בה לכל מקום. אירועים חגיגיים נפתחים באיחור, הצגות מתחילות באיחור, אנשים מאחרים לפגישה, עובדים מאחרים לעבודה, אהובות מחכות לאהוביהן שעות. בעצם, מי לא מאחר?

אני, אגב מאמינה שאם היינו חוזרים מהגולה לארץ אבותינו לפני 1000 שנה, למשל, לא היו לנו כל הצרות שיש לנו עכשיו. אבל אנחנו, כמובן, איחרנו. אני יודעת שלרוב האנשים כל העניין הזה לא מזיז. אז מחכים 10 דקות, ביג־דיל. זה מפני שאתם לא חושבים על אנשים מיסכנים כמוני, שבאים לכל מקום חמש דקות לפני הזמן, ואז יוצא להם לחכות 20 דקות לכל אחד מהאנשים שהם פוגשים במשך היום.

אני כבר מכירה את כל התירוצים, וזה שבמיקרה הטוב, כשהם (המאחרים) מרגישים צורך להתנצל. שמעתי על פקקים בתנועה, על בעיות חנייה, על טלפון שהגיע ברגע האחרון לפני היציאה מהבית. שמעתי על בייבי־סיטר שלא באה בזמן. שמעתי על הסבתא שפיתאום קפצה לבקר ולקח זמן להיפטר ממנה. שמעתי על הילד שפיתאום, חמש דקות לפני הפגישה איתי, נהיה חולה. מה לא שמעתי?

גם אני, רבותי, יש לי בעיות חנייה ובעיות פקקים וטלפונים

איחור ראשון

בלתי־צפויים וילדים עם כאב־אוזניים, אבל אני מביאה את כל זה בחשבון ומגיעה בזמן.

מה שהכי מרגיז אותי בעולם, זה שכל המאחרים המיקצועיים האלה, ובראשם חברתי אילנה, שבמשך שנות הכרותנו ביליתי קרוב ל־400 שעות בלחכות לה, כשהיא הולכת לבנק לבקש הלוואה — היא לא מאחרת. אז בבקשה, תתחילו להתייחס אלי כאל הלוואה, ואני אתחיל להתייחס אליכם כאל בני־אדם תרבותיים.

להתראות בדיוק ב־8.

גילוי לא נעים

אני מתה על תוכניות טלוויזיה שבהן בעמידים לוויכוח אדם מול אדם או קבוצת אנשים מול קבוצת אנשים אחרת. בדרך־כלל, יש צעקות ואף אחד לא משכנע את השני וכל אחד מביא דוגמות חשובות להצדקת עמדתו ולפעמים אפילו מעליבים אחד את השני. אבל לי כל זה לא איכפת. מה שכיף בשבילי זה שתיכף אני תופסת צד. וכשאני תופסת צד, זה כאילו שגם אני נמצאת באופן פיסי שם.

אני מסבירה דברים בקול רם. צועקת, מתווכחת, מסבירה, והם המיסכנים לא שומעים כלום, ואין להם אפשרות להיווכח בצידקת עמדתי. בעלי, שברוך־כלל יושב על ידי, מנסה להרגיע אותי ולהסביר לי בעדינות שהאלה שם בקופסה לא מקשיבים לי, אבל אני בשלי, יש לי צד.

ככה קרה לי גם היום כשראיתי את מיפגשים בטלוויזיה. אנשי תל־אביב מול אנשי מעלות. כמה דקות הייתי נייטראלית, ואז הראו סירטון קצר על בועז תורג'מן והתחיל הוויכוח עליו. מייד הצטרפה נישמתי המוררנית לקבוצת אנשי תל־אביב. בלהט הגנתי על זכותו של בועז תורג'מן להיות אזרח שווה־זכויות בארץ־ישראל. ובכוונה אני אומרת ארץ־ישראל ולא מדינת־ישראל. ברור לי שארץ, כל ארץ, צריכה כמה תורג'מנים כאלה, כדי להיות ארץ נאורה, תרבותית, פתוחה, ציבעונית, מעניינת ומוררנית. את כל זה אמרתי לאנשים שישבו בקופסה. צעקתי על איש אחד ממעלות, תיקנתי את העמדה של אשה אחת מתל־אביב והשתכנעתי לגמרי שאני צודקת.

אחר־כך הלכתי לישון ולא הצלחתי להירדם. תופעה די נדירה בחיי הלילה שלי. הסתבר לי שאני לא מצליחה להירדם, כי יש לי שני בנים קטנים שאף אחד לא יודע מה יצא מהם כשיגדלו. ביקשתי מאלוהים (שיש לי איתו תמיד בעיות קומוניקציה), שהילדים שלי לא יהיו בועזים כאלה וביקשתי ממנו גם שלא יספר לאף אחד על השיחה בינינו. אם זו לא צביעות מצדי — אז מה כן?

תענוגות חורף

הנה הגיע החורף. ייאוש זה לא מילה. זה שאצלנו החורף זה צחוק־ילדים לעומת קנדה, למשל, לא עושה לי כלום. מה איכפת לי קנדה? הילדים שלי, לא יפלו כל הבגדים החוצה. אולי אני אסרוג כמה דברים נהדרים בלילות החורף הארוכים. אולי אני אקרא יותר ואולי אבשל דברים יותר מסובכים.

הנה מה שאני הולכת לעשות עכשיו. קונה כמה צינצנות זכוכית יפות (מה פיתאום קונה, יש לי בבית) וקונה גם גלון של שמן־זית. נכנסת עם שניהם למיטבח ועושה כמה דברים משגעים שיתנו טעם טוב לאוכל וכבוד גדול לאישיות.

שיגעון א'

כדורי גבינה בשמן־זית מתובל.

1 חבילה גבינה שמנה (פרה ירוקה), קוביה קטנה של גבינה בולגרית, 2 שיני שום מרוסק. מערבבים את הכל ביחד ומכניסים למקרר לשעה. מרטיבים את הידיים ויוצרים מהתערובת כדורים קטנים. כל כדור שמים בזהירות לתוך צינצנת זכוכית עם פתח רחב. שופכים שמן־זית עד שהוא מכסה את כל הכדורים ועל השמן־זית שמים קצת עלי רוזמרין, כמה גרגרי פילפל שחור, כמה שיני־שום חתוכות לשניים, 3־4 עלי דפנה שלמים וחצי כפית אורגנו. סוגרים את הצינצנת ומחכים 4 ימים. לגבינה יש טעם גן־עדן ובשמן אפשר כמובן להשתמש לכל סלט־ירקות רגיל. בעזרת השמן המתובל הופך הסלט לקלסיקה של הסלטים.

שיגעון ב'

לימונים וציפורן בשמן־זית.

קחי כמה לימונים טריים ומוצקים, שיטפי אותם היטב ונגבי. הכניסי לתוך כל לימון כמה מסמרי ציפורן שלמים. הכניסי את הלימונים לצינצנת ושפכי עליהם שמן זית. אחרי חודש ימים יש לך שמן סלט בטעם נדיר. את הלימונים, לעומת זאת, את פשוט חותכת לפרוסות ואופה אותם בתנור יחד עם עוף ותפוחי אדמה. היה לי העונג לטעום את זה ואם לא הייתי בן־אדם עם אישיות כל־כך חזקה, הייתי מתה מהנאה.

לא, אני לא יודעת כמה עולה ליטר שמן זית. הפסקתי להתעניין במחירים.

שיגעון ג'

זה רעיון שיאפשר לכם לבטא את עצמכם. כדי לשפר טעם של שמן רגיל או שמן־זית, כל מה שצריך לעשות זה להכניס לתוך הבקבוק כמה עלי רוזמרין, או כמה עלי דפנה, או כמה שיני שום (לא מרוסק אלא מעוך), או אפילו סתם קליפת לימון מגורדת וקצת מלח גס. אם אתם לא מאמינים, תעשו ניסיון על בקבוק קטן ותיראו שאני לא משקרת לכם אף פעם.

סתם תיזכורת

תשימו לב שכבר יש בשוקים המוני בטטות שאפשר לשים אותן בתוך צינצנות עם מים ותוך חודש מתמלא לכם הבית באלפי עלים ירוקים. זה בשביל אלה שלא קראו את המדור שלי שעסק בבטטות (בעונה שעברה), שבו נתתי כמה מתכונים למטעמים משגעים מתפוח־האדמה ומתוק הזה.

אגב, אצל חברים שלי שגרים בשפלה הפנימית, ושאצלם הלילות כבר קרים נורא, הדליקו השבוע בפעם הראשונה את האח וזרקו לתוכו כמה בטטות עטופות בנייר כסף. אחר כך, מול האש, אכלנו אותם מרוחים בחמאה וליקקנו את האצבעות. מי שיש לו מישפחה קטנה ואין לו אח בבית, יכול לעשות אותו הדבר בתנור רגיל.

דניאלה שמי